

Δέσποινα Αποστολίδου

Σχεδόν

Μαζί

2020

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Δέσποινα Αποστολίδου γεννήθηκε το 1986 στην Πάτρα και ζει στην Αθήνα. Είναι πτυχιούχος μηχανικός Η/Υ & Συστημάτων Αυτομάτου Ελέγχου και απόφοιτη της Ανωτέρας Σχολής Δραματικής Τέχνης «Αθηναϊκή Σκηνή», με έγκριση του ΥΠ.ΠΟ. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια υποκριτικής, μουσικής και θεατρικής γραφής. Έχει εργαστεί ως ηθοποιός σε θεατρικές παραγωγές & projects (Θέατρο Μεταξουργείο, Θέατρο Vault, Θέατρο Τέχνης, ΚΘΒΕ - SKG Bridges Festival, κ.ά.) Για το μονόπρακτο *Μνήσθητι* που γράφτηκε στο πλαίσιο του Εργαστηρίου Νέων Θεατρικών Συγγραφέων (Ε.Ν.ΘΕ.ΣΥ/2018) του Ιδρύματος Μιχάλης Κακογιάννης, έλαβε το 1^ο βραβείο από το Πετρίδαιο Ίδρυμα Κύπρου στον Ε' Πανελλήνιο & Παγκύπριο λογοτεχνικό διαγωνισμό, τον Δεκέμβριο του 2019.

Στοιχεία επικοινωνίας

Κινητό: 6949681428

Email: d.apostolidou@hotmail.com

Το έργο αυτό γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 - Μάιος 2020), με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Σχεδόν Μαζί* της Δέσποινας Αποστολίδου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

«...αλλά αρκεί ένας θόρυβος, μια μυρουδιά που ακούστηκε ή μυρίστηκε κάποτε να παρουσιαστούν ξανά ... και ο πραγματικός εαυτός μας, που ενίοτε για καιρό έμοιαζε νεκρός, αλλά δεν ήταν τελείως, να ξυπνήσει».

Marcel Proust

Περίληψη

Δύο μεσήλικες σιαμαίες αδελφές, ενωμένες από τον γοφό, είναι οι κληρονόμοι μιας τεράστιας περιουσίας. Διαβόητες για την παραξενιά τους, ζουν μόνες στο πατρικό τους σπίτι. Βασικό τους πρόβλημα παραμένει η υποχρεωτική συνύπαρξη, η οποία οδηγεί συχνά σε επικούς καυγάδες. Η μεταπολεμική περίοδος έφερε τη χώρα σε δύσκολη κατάσταση και η μικρή πόλη στην οποία ζουν, μαστίζεται από την πείνα. Οι αδελφές, κλεισμένες στον μικρόκοσμό τους, παραμένουν αδιάφορες μπροστά στο πρόβλημα. Θέλοντας να καταπολεμήσουν την πλήξη, προσλαμβάνουν έναν δάσκαλο για να τους κάνει μαθήματα πιάνου. Ο ερχομός του άντρα στη ζωή τους, αναστατώνει τις δίδυμες και οι εξελίξεις θα επηρεάσουν τις ζωές όλων.

Πρόσωπα του έργου

Λίντα, 52 ετών

Φρίντα, 52 ετών

Ερρίκος, 40 ετών

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

Σκηνή 1^η

Σαλόφι σπιτιού. Ακούγεται μελωδία πιάνου. Τη ροή της μουσικής σταματά κάποιο φάλτσο παίξιμο.

Σκοτάδι

Λίντα: Αμάν πια!

Φρίντα: Συγγνώμη...

Λίντα: Ντο διεση...

Φρίντα: Ναι...

Λίντα: Κατάλαβες;

Φρίντα: Ναι!

Ανάβουν τα φώτα. Βλέπουμε τις γυναίκες καθισμένες στο πιάνο, οι πλάτες έχουν έντονη κλίση προς τα πίσω. Αρχίζουν ξανά να παίζουν. Τη ροή της μουσικής σταματά πάλι ένα φάλτσο παίξιμο.

Λίντα: *(φωνάζει)* Ν τ ο δ ι ε σ η !

Φρίντα: Συγγνώμη!

Λίντα: Συγκεντρώσου!

Φρίντα: Προσπαθώ! Πονέσανε τα δάχτυλά μου τόση ώρα...

Λίντα: Λογικό. Αφού τοποθετείς τα χέρια σου λάθος.

Φρίντα: Να μού κάνεις τη χάρη! Τα κάνω όλα όπως είπε ο Ερρίκος!

Λίντα: Τα κάνεις όλα λάθος! Ο Ερρίκος είπε ότι οι καρποί των χεριών θα πρέπει να είναι στην ίδια ευθεία με τα πλήκτρα και όχι χαμηλότερα.

Φρίντα: Δεν τούς έχω χαμηλότερα!

Λίντα: Τούς έχεις!

Φρίντα: Κι εσύ έτσι τούς έχεις!

Λίντα: Όχι...

Φρίντα: Τι όχι; Δεν βλέπω εγώ;

Λίντα: Ωχ, παράτα μέ! Δεν μιλάω άλλο μαζί σου.

Φρίντα: Όχι, να λύσουμε το θέμα!

Λίντα: Δεν έχουμε να λύσουμε τίποτα, θα βάλεις τα χέρια σου σωστά και θα ξανακάνουμε την άσκηση.

Φρίντα: Πώς δεν έχουμε... Μέ είπες στραβή!

Λίντα: Εγώ;

Φρίντα: Ναι, εσύ. Είπες ότι δεν βλέπω!

Λίντα: Δεν είπα ότι δεν βλέπεις! Απλώς αρνήθηκα ότι έχω λάθος τοποθετημένα τα χέρια μου, όπως μέ κατηγορήσες!

Φρίντα: Μέ βγάζεις στραβή άρα!

Λίντα: Μην φωνάζεις μέσα στ' αυτί μου!

(παύση)

Λίντα: Πάντως τα γυαλιά σου δεν τα φοράς...

Φρίντα: Γιατί, εσύ τα φοράς;

Λίντα: Εγώ δεν τα χρειάζομαι, βλέπω μια χαρά...

Φρίντα: Τι μια χαρά, που κοντεύουμε να πέσουμε απ' το κάθισμα!

Λίντα: Δεν σέ κατάλαβα...

Φρίντα: Ωχ, παράτα μέ! Δεν μιλάω άλλο μαζί σου.

Λίντα: Όχι, να λύσουμε το θέμα!

Φρίντα: Δεν έχουμε να λύσουμε τίποτα... Ας συνεχίσουμε με την άσκηση, θα έρθει ο Ερρίκος σε λίγο και θα μάς βρει απροετοίμαστες.

Λίντα: Εσύ θα είσαι απροετοίμαστη. Εγώ πετάω...

(παύση) Η Φρίντα τοποθετεί ξανά τα δάχτυλά της στα πλήκτρα και αρχίζει να παίζει για λίγο. Η Λίντα κάθεται δίπλα της χωρίς να κάνει τίποτα. Η Φρίντα ξαφνικά σταματάει.

Φρίντα: Θα παίζεις;

Λίντα: Όχι.

Φρίντα: Γιατί;

Λίντα: Πονέσανε τα δάχτυλά μου τόση ώρα...

(παύση) Η Φρίντα συνεχίζει να παίζει μόνη, η Λίντα κάθεται δίπλα της χωρίς να κάνει τίποτα. Η Φρίντα σταματάει ξανά.

Φρίντα: Αυτό που κάνεις δεν είναι καθόλου σωστό.

Λίντα: Μα δεν έκανα τίποτα.

Φρίντα: Αυτό λέω κι εγώ!

Λίντα: Μού φαίνεται δεν ξύπνησες καλά σήμερα...

Φρίντα: Δεν ξύπνησα, γιατί δεν κοιμήθηκα. Ροχάλιζες όλο το βράδυ!

Λίντα: Ας έκανες κάτι να μη μ' ακούς...

Φρίντα: Τι να κάνω; Να αλλάξω πλευρό;

Ακούγεται το κουδούνι της πόρτας.

Λίντα: *(φωνάζει)* Έρση!

Φρίντα: Δεν έχει γυρίσει ακόμα.

Λίντα: Άργησε.
Φρίντα: Σάββατο σήμερα...

(παύση)

Λίντα: Λες να πήγε να βρει τον...
Φρίντα: Αποκλείεται.
Λίντα: Πού το ξέρεις;
Φρίντα: Έχει πάψει από καιρό να πηγαίνει.
Λίντα: Κι εσύ πού το ξέρεις;!
Φρίντα: Ε, το ξέρω!
Λίντα: Μπορεί κρυφά να –
Φρίντα: Σού είπα, αποκλείεται!

Ακούγεται το κουνούνι της πόρτας για δεύτερη φορά.

Λίντα/Φρίντα: Μισό λεπτό, ερχόμαστε!
Λίντα: Εγώ είμαι σίγουρη ότι πηγαίνει κρυφά.
Φρίντα: Καχύποπτη όπως πάντα.
Λίντα: Είδες τι φόρεσε;
Φρίντα: Ένα παντελόνι και μια απλή ζακέτα!
Λίντα: Την καλή της...
Φρίντα: Οχού!
Λίντα: Δηλαδή, εσύ την πίστεψες;
Φρίντα: Φυσιικά...

Λίντα: Ψέματα έλεγε, το είδα εγώ στο ύφος της...

Φρίντα: Φορούσες τα γυαλιά σου τουλάχιστον;

Λίντα: Μην με ειρωνεύεσαι όταν –

Ακούγεται το κουδούνι της πόρτας για τρίτη φορά.

Λίντα/Φρίντα: Μισό λεπτό!

Λίντα: Πρέπει να ανοίξουμε.

Φρίντα: Δεν πρόλαβα να τελειώσω και την άσκηση! Αν μου κάνει παρατήρηση, θα –

Λίντα: Άσε τα πολλά λόγια και σήκω!

Φρίντα: Συγγνώμη, μέ λες φλύαρη;

Λίντα: Θα σηκωθείς;

Φρίντα: Όχι, να λύσουμε το θέμα!

Λίντα: Περιμένει ο άνθρωπος!

(παύση)

Φρίντα: Έχε χάρη που δεν θέλω να φανώ αγενής...

Λίντα: Ναι, σιγά! Απ' αυτές είσαι!

Φρίντα: Άσε τα πολλά λόγια, περιμένει ο άνθρωπος...

Ακούγεται το κουδούνι της πόρτας για τέταρτη φορά.

Σκοτάδι

Σκηνή 2^η

Σκοτάδι

Λίντα: Μάς βρίσκεις κάπως απροετοίμαστες...

Ερρίκος: Συγγνώμη, δεν –

Φρίντα: Όχι, εντάξει, δεν πειράζει...

Λίντα: Απλώς μάς ήρθε λίγο ξαφνικό...

Ανάβουν τα φώτα. Οι γυναίκες και ο δάσκαλος βρίσκονται στο καθιστικό.

Λίντα: Πρέπει να το σιεφτούμε.

Ερρίκος: Το καταλαβαίνω.

Λίντα: Είναι σοβαρό.

Ερρίκος: Το καταλαβαίνω... Πάντως, είναι πολύ σημαντικό. Αν αποφασίσετε να προχωρήσετε –

Λίντα: Το έχεις συζητήσει στη Λέσχη;

Ερρίκος: Όχι βέβαια!

Λίντα: Δεν θα θέλαμε να... Είναι λεπτό το θέμα...

Ερρίκος: Σαφώς!

(παύση)

Φρίντα: Θέλεις λίγο τσάι ακόμα;

Ερρίκος: Ναι, ευχαριστώ.

Οι γυναίκες ανασηκώνονται λίγο από τη θέση τους, ώστε να φτάσει η Φρίντα την τσαγιέρα.

Φρίντα: Η Έρση φτιάχνει υπέροχο τσάι.

Λίντα: Πράγματι, είναι χρυσό κορίτσι, προκομμένο.

(παύση)

Φρίντα: Ελπίζω να μην ενοχλήθηκες που διέκοψε το μάθημα.

Ερρίκος: Καθόλου!

Φρίντα: Τής έχουμε πει να μπαίνει από την πίσω πόρτα, αλλά...

Ερρίκος: Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα, μην ανησυχείτε.

(παύση)

Λίντα: Πόσος καιρός πάει που είσαι στην πόλη μας; Δύο χρόνια;

Ερρίκος: Έντεκα μήνες.

Λίντα: Προσαρμοστήκες γρήγορα...

Ερρίκος: Προσπαθώ.

Φρίντα: Ένας χρόνος είναι αρκετό διάστημα.

Λίντα: Όχι για τέτοιες διασυνδέσεις...

Φρίντα: Λίντα...

Λίντα: Μέ συγχωρείς, δεν το λέω για να σε προσβάλλω...

Ερρίκος: Δεν με προσβάλλεις καθόλου, κάθε άλλο. Η δουλεία μου, βλέπεις, απαιτεί μια κάποιου είδους κοινωνικοποίηση.

Λίντα: Ε, όχι και κάποιου είδους...

Φρίντα: Λίντα!

Λίντα: Τι; Η Λέσχη δεν είναι παίζε γέλασε... Άλλοι προσπαθούν χρόνια να γίνουν μέλη.

Φρίντα: Με τον πόλεμο άλλαξαν τα πράγματα.

Λίντα: Δεν αλλάζουν αυτά τα πράγματα.

(παύση)

Ερρίκος: Εγώ καλύτερα να πηγαίνω.

Φρίντα: Δεν θα μείνεις να φάμε; Σήμερα καθυστερήσαμε λίγο το μεσημεριανό, η Έρση έλειπε όλο το πρωί.

Λίντα: Είναι Σάββατο...

Ερρίκος: Καλύτερα να φύγω, έχει περάσει και η ώρα...

Λίντα: Δεν πειράζει, μια άλλη φορά.

Φρίντα: Λίντα...

Λίντα: Τι;

Φρίντα: Γιατί δεν μένεις, είναι ευκαιρία να συζητήσουμε και για το –

Λίντα: Μην τόν πιέζεις τον άνθρωπο, σου λέει έχει περάσει η ώρα.

Φρίντα: Λίντα!

Ερρίκος: Την ερχόμενη εβδομάδα θα είμαι πάλι εδώ, μπορούμε να φάμε μαζί μετά το μάθημα. Θα έχω κανονίσει να είμαι ελεύθερος.

Λίντα: Μήπως να το αναβάλουμε το επόμενο;

Φρίντα: Γιατί;

Ερρίκος: Όπως θέλετε, αν δεν μπορείτε –

Φρίντα: Όχι, μπορούμε!

Λίντα: Εγώ δεν μπορώ.

Φρίντα: Γιατί, τι έχεις να κάνεις;

Λίντα: Νιώθω κόπωση... Θέλω λιγάκι να ξεκουραστώ... Τέσσερεις μήνες τώρα δεν έχουμε χάσει ούτε ένα μάθημα!

Φρίντα: Λίντα!

Ο Ερρίκος με μια αδέξια κίνηση ρίχνει κάτω το φλιτζάνι με το τσάι.

Ερρίκος: Ωχ! Συγγνώμη! Χίλια συγγνώμη! Δεν... δεν το ήθελα, δεν κατάλαβα πως έπεσε!

Λίντα: Μην ανησυχείς, δεν πειράζει... Μήπως κάηκες;!

Οι γυναίκες σηκώνονται με μια απότομη κίνηση για να βοηθήσουν. Η Λίντα πατάει κατά λάθος τη Φρίντα και χάνουν στιγμιαία την ισορροπία τους.

Φρίντα: Αμάν πια!

Λίντα: Συγγνώμη!

Φρίντα: Λερώθηκε το σακάκι σου. *(φωνάζει)* Έρση!

Ερρίκος: Θα πάω να το πλύνω λίγο στον νιπτήρα.

Λίντα: Θα το πάρει η Έρση να το καθαρίσει δυο λεπτά. *(φωνάζει)* Έρση!

Ερρίκος: Δεν χρειάζεται, μην αναστατώνεστε...

Φρίντα: Πώς, θα μείνει λεκέδες!

Λίντα/Φρίντα: Έρση!

Λίντα: Πού εξαφανίστηκε πάλι αυτή;!

Φρίντα: Θα είναι στον κήπο και δεν ακούει. Δώσ' το μού, θα το καθαρίσουμε εμείς.

Ερρίκος: Όχι, προς Θεού! Πάω στο μπάνιο να το πλύνω μια στιγμή.

Ο Ερρίκος σηκώνεται και πηγαίνει στο μπάνιο. Η Φρίντα βάζει να πιεί λίγο νερό.

Φρίντα: Τι αναστάτωση!

Λίντα: Εντάξει, δεν έγινε και τίποτα!

Φρίντα: Λες να χάλασε το σακάκι;

Λίντα: Καλέ, τι είναι το σακάκι για να χαλάσει; Ρολόι; Έπεσε λίγο τσάι...

Φρίντα: Λίγο *καντό* τσάι...

(παύση)

Φρίντα: Αν χάλασε, πρέπει να τού πάρουμε ένα καινούργιο.

Λίντα: Άντε πάλι! Γιατί;

Φρίντα: Αυτό είναι το σωστό.

Λίντα: Μόνος του έριξε το φλιτζάνι και έχυσε το τσάι.

Φρίντα: Το δικό μας φλιτζάνι... με το δικό μας τσάι... στο δικό μας σπίτι...

Λίντα: Και λοιπόν;

Φρίντα: Έχουμε μερίδιο ευθύνης!

Λίντα: Τι έχουμε;

Φρίντα: Μερίδιο ευθύνης! Και προς αυτόν... *(παύση)* και... γενικά...

(παύση)

Λίντα: Πού το πας;

Φρίντα: Πουθενά...

Λίντα: Μην μού πεις ότι –

Φρίντα: Τι;

Λίντα: Το σκέφτεσαι;
Φρίντα: Όχι...
Λίντα: Γιατί, αν το σκέφτεσαι –
Φρίντα: Είπα όχι!

(παύση) Η Φρίντα πίνει λίγο ακόμα από το νερό της. Η Λίντα έχει στρέψει το κεφάλι της και κοιτάζει έξω από το παράθυρο.

Φρίντα: Βέβαια, αν το δεις από μια άλλη πλευρά, μπορεί...
Λίντα: Φρίντα...
Φρίντα: Λέω... υποθετικά... μπορεί να έχει δίκιο...
Λίντα: Φρίντα!
Φρίντα: Υποθετικά!
Λίντα: Η ζακέτα της Έρση!
Φρίντα: Μην αρχίζεις πάλι! Ό,τι θυμάσαι, χαιρεσα! Η ζακέτα και η ζακέτα!
Λίντα: Είναι πιασμένη στην τριανταφυλλιά...

(παύση) Η Φρίντα στρέφει το κεφάλι της προς το παράθυρο.

Λίντα/Φρίντα: Έρση!

Σκοτάδι

Σκηνή 3^η

Σκοτάδι

Φρίντα: Αργούν...

Λίντα: Άου! Πρόσεχε λίγο, θα μού βγάλεις κανένα μάτι!

*Ανάβουν τα φώτα. Οι γυναίκες κάθονται στον καναπέ κι έχουν μπροστά τους το τηλέφωνο.
Η Φρίντα κάνει νευρικά αέρα με τη βεντάλια της.*

Φρίντα: Να δεις, κάτι κακό είναι και σκέφτονται πώς να μάς το φέρουν με τρόπο!

Λίντα: Δεν νομίζω...

Φρίντα: Άκου που σου λέω! Αχ, δεν αισθάνομαι καλά!

Λίντα: Ηρέμησε! Μέχρι να φτάσει ο Ερρίκος στο τμήμα... Να φάξουν οι άνθρωποι –

Φρίντα: Λες να βρήκαν το πτώμα;! Χριστέ μου! Δεν αισθάνομαι καλά...!

Λίντα: Άου!!

Φρίντα: Συγγνώμη!

Λίντα: Είσαι τρελή; Ποιο πτώμα;!

Φρίντα: Λες να μη βρουν ούτε το πτώμα;!! Αααααα, Έρση!!

Λίντα: Φρίντα!

Φρίντα: Τι;

Λίντα: Παραλογίζεσαι, κορίτσι μου...

(παύση)

Φρίντα: Έχεις δίκιο... Όχι, έχεις απόλυτο δίκιο... Πρέπει να είμαστε ψύχραιμες...

(παύση) Η Φρίντα συνεχίζει να κάνει αέρα με τη βεντάλια της, πιο ήρεμα τώρα. Κάνει και λίγο στη Λίντα.

Λίντα: Πάντως, πράγματι, έχουν καθυστερήσει. Νυχτώνει...

Φρίντα: Ααχ, Έρση μου!! Κορίτσι μου!! Κι ήσουνα προκομ-

Λίντα: Βγάλε το σκασμό, επιτέλους!

(παύση)

Λίντα: Μήπως να πάρουμε εμείς τηλέφωνο;

Φρίντα: Πάρε εσύ! Εγώ δεν μπορώ, τρέμουν τα χέρια μου...

Λίντα: Το παρατήρησα...

Η Λίντα κάνει κίνηση να πιάσει το ακουστικό, αλλά το μετανιώνει.

Λίντα: Άσ' το καλύτερα...

Φρίντα: Ναι, καλύτερα!

(παύση)

Φρίντα: Γιατί;
Λίντα: Ε, μην τούς πιέζουμε!
Φρίντα: Σωστά...
Λίντα: Να κάνουν τη δουλειά τους με την ησυχία τους...
Φρίντα: Ναι, με την ησυχία τους...

(παύση)

Φρίντα: Μην είναι και τίποτα κακό...
Λίντα: Μην είναι!
Φρίντα: Να καθυστερήσει...
Λίντα: Ναι.

(παύση) *Η Φρίντα βάζει τα κλάματα. Η Λίντα την παίρνει στην αγκαλιά της.*

Λίντα: Έλα, ηρέμησε... Να δεις που σε λίγο θα τηλεφωνήσει ο Ερρίκος να μάς πει καλά νέα.
Φρίντα: Μακάρι...

(παύση)

Φρίντα: Το σκέφτηκες καθόλου;
Λίντα: Ποιο;
Φρίντα: Αυτό που μάς είπε.
Λίντα: Για την προεδρία;

Φρίντα: Ναι.

Λίντα: Όχι. Δεν με ενδιαφέρει ούτε η Λέσχη ούτε οι δραστηριότητές της.

Φρίντα: Νομίζω ότι πρέπει να το σκεφτούμε...

Λίντα: Δεν έχουμε να σκεφτούμε τίποτα.

Φρίντα: Κάθε φορά αποφασίζεις μόνη σου!

Λίντα: Θέλεις να το κάνεις;! Να αναλάβουμε ξαφνικά την προεδρία της Λέσχης;

(παύση)

Φρίντα: Δεν ξέρω.

(παύση)

Φρίντα: Έχουμε πολλά χρήματα, Λίντα, μπορούμε να κάνουμε πράγματα για την κοινότητα, να βοηθήσουμε. Όπως έκανε ο πατέρας...

Λίντα: Ο πατέρας ήταν άλλο.

Φρίντα: Ήταν ιδρυτικό μέλος της Λέσχης. Έχουμε δικαίωμα να πάρουμε τη θέση του, όποτε θελήσουμε. Είμαστε, οικονομικά, τα ισχυρότερα μέλη! Και τότε μπορούσαμε, αν εσύ δεν –

Λίντα: Μάς έκαναν στην άκρη, Φρίντα! Είμαστε παρείσακτες, δεν είμαστε σαν αυτούς.

(παύση)

Φρίντα: Δεν μπορώ να συνεχίσω αυτή την κουβέντα. Είμαι κουρασμένη.

Λίντα: Καλά. Κοιμήσου λίγο να ηρεμήσεις.

(παύση)

Φρίντα: Λίντα;

Λίντα: Τι;

(παύση)

Φρίντα: Θα μού πεις ένα παραμύθι;

Λίντα: Τι να σου πω;

Φρίντα: Παραμύθι. Όπως κάναμε μικρές.

Λίντα: Τρελάθηκες;

Φρίντα: Έλα, σέ παρακαλώ... Μόνο απόψε, για να μέ πάρει ο ύπνος.

(παύση)

Λίντα: Εντάξει. Λοιπόν...

(παύση) Η Φρίντα γέρνει στην αγκαλιά της αδερφής της και κλείνει τα μάτια.

Λίντα: Μια φορά κι έναν καιρό, σ' ένα μακρινό βασίλειο, ζούσε ένας καλόκαρδος και δίκαιος βασιλιάς. Ήταν ευτυχισμένος, γιατί κατάφερε να έχει στη ζωή του όλα όσα θέλησε, και πίστευε πως η βασιλεία του θα κρατούσε για πάντα. Ένα βράδυ, ο σοφότερος γέρος της αυλής του, είδε ένα όνειρο για 'κείνον. Μόλις ξημέρωσε, έτρεξε να τόν προειδοποιήσει, να τού πει πως ο χρόνος του πλησιάζει σιγά-σιγά προς το τέλος. Ο βασιλιάς έκλαψε πολύ εκείνη τη μέρα. Ο σοφός γέρος που τόν αγαπούσε και δεν άντεχε να τόν βλέπει έτσι λυπημένο...—

Ακούγεται η Φρίντα που ροχαλίζει.

Σκοτάδι

Σκηνή 4^η

Σκοτάδι

Ερρίκος: Μέ βρίσκετε κάπως απροετοίμαστο...
Φρίντα : Συγγνώμη, δεν –
Ερρίκος: Όχι, δεν πειράζει... Απλώς μού ήρθε λίγο ξαφνικό...

Ανάβουν τα φώτα. Ο Ερρίκος κάθεται στον καναπέ, οι γυναίκες βηματίζουν νευρικά πάνω κάτω.

Λίντα: Είμαστε σε δύσκολη θέση...
Φρίντα: Καταλαβαίνεις...
Ερρίκος: Καταλαβαίνω!
Φρίντα: Βέβαια, έχεις κι εσύ τη ζωή σου...
Λίντα: Τις υποχρεώσεις σου...
Φρίντα: Δεν είναι λίγο!
Λίντα: Να ξεβουλευτείς τώρα –
Φρίντα: Στα καλά καθούμενα!
Ερρίκος: Μα, εγώ –
Λίντα: Και γιατί να το κάνεις, στο κάτω κάτω;
Φρίντα: Μάς έχεις καμιά υποχρέωση;
Ερρίκος: Όχι, δεν –
Λίντα: Δεν μάς έχεις. Συμφωνώ.
Ερρίκος: Όχι, δεν ήθελα να πω –

Φρίντα: Ό,τι και να πεις θα το δεχτούμε!

Λίντα: Έχεις κάθε δικαίωμα...

Ερρίκος: Πρέπει να –

Φρίντα: Μην απολογείσαι!

Λίντα: Δεν υπάρχει λόγος –

Φρίντα: Για όνομα του Θεού!

Λίντα: Επειδή εμείς τώρα –

Φρίντα: Αποφασίσαμε να –

Ερρίκος: Μισό λεπτό...

Φρίντα: Όχι, όχι, έχεις απόλυτο δίκιο!

Ερρίκος: Μα δεν έχω αποφ–

Λίντα: Δεν χρειάζεται να νιώθεις άσχ–

Ερρίκος: Μισό λεπτό!!

(παύση)

Ερρίκος: Μπορείτε να καθίσετε λίγο; Ζαλίστηκα.

Φρίντα: Ναι, βέβαια!

(παύση) Οι γυναίκες πηγαίνουν και κάθονται στον καναπέ.

Λίντα: Μάς συγχωρείς, είμαστε πολύ ταραγμένες.

Ερρίκος: Καταλαβαίνω ότι βρίσκεστε σε δύσκολη θέση.

Λίντα: Ανησυχούμε πολύ, δεν ξέρουμε τι μπορεί να συνέβη στο καημένο το κορίτσι.

Φρίντα: Πιστεύουμε πως τήν απήγαγαν!

Ερρίκος: Μπορεί... Ίσως, όμως, να έφυγε και μόνη της.

Λίντα: Μα βρήκαμε τη ζακέτα της πιασμένη πάνω στην τριανταφυλλιά!

Φρίντα: Στον κήπο!

Λίντα: Την καλή της τη ζακέτα... Μάλλον θα πήγαινε πάλι να δει αυτόν τον... Μην τόν χαρακτηρίσω!

Φρίντα: Λίντα!

Λίντα: Τι; Ψέματα λέω;

Φρίντα: Δεν σέβεσαι τίποτα πια!

Λίντα: Παράτα μέ!

(παύση)

Λίντα: Όλα της τα πράγματα είναι εδώ, δεν λείπει τίποτα! Άρα...

Φρίντα: Άρα, δεν είχε σκοπό να φύγει! Κάτι άλλο συνέβη...

Ερρίκος: Δεν ξέρω τι να πω... (παύση) Μήπως... Δεν ξέρω... Είχε σκοπό να φύγει μ' αυτόν τον... Βέβαια, αυτά είναι προσωπικά ζητήματα της κοπέλας, δεν θέλω να...

Λίντα: Με τον αχαρακτήριστο;

Φρίντα: Λίντα!

Λίντα: Τι; Ψέματα λέω;

Φρίντα: Και θα έφευγε έτσι; Χωρίς να πάρει τίποτα; Χωρίς να μάς χαιρετήσει; Αποκλείεται! Η Έρση μάς αγαπούσε.

Λίντα: Ναι, αυτό είναι αλήθεια...

Φρίντα: Πάλι καλά που το παραδέχεσαι!

Λίντα: Α, όλα κι όλα! Την αλήθεια θα τήν πω!

(παύση)

Ερρίκος: Με τη Λέσχη; Επικοινωνήσατε; Ίσως κάποιος εκεί να μπορεί να βοηθήσει ή να γνωρίζει κάτι...

Φρίντα: Να βοηθήσει;

Ερρίκος: Ναι, να πιέσουν σχετικά με την έρευνα. Κάποιοι απ' αυτούς είναι εξαιρετικά ισχυροί κι έχουν σχέσεις με την αστυνομία... Γνωρίζετε...

Λίντα: Γνωρίζουμε.

(παύση)

Ερρίκος: Δεν θέλω να παρεξηγηθώ...

Φρίντα: Καθόλου!

Ερρίκος: Να βοηθήσω προσπαθώ...

Φρίντα: Βέβαια!

Ερρίκος: Ξέρω ότι δεν έχετε καλές σχέσεις, αλλά –

Λίντα: Δεχόμαστε τηλεφωνήματα από το πρωί.

(παύση)

Ερρίκος: Ναι. Μού το είπατε αυτό.

Φρίντα: Κάποιος παίρνει συνέχεια και το κλείνει!

Ερρίκος: Ίσως είναι η Έρση...

Λίντα: Ίσως είναι η Λέσχη...

(παύση)

Ερρίκος: Πιστεύετε ότι...

Λίντα: Έχει περάσει απ' το μυαλό μας.
Φρίντα: Μια υπόθεση είναι μόνο...
Λίντα: Ναι, μπορεί να είναι οποιοσδήποτε που τηλεφωνεί, ακόμα και η ίδια η Έρση. Γι' αυτό πήραμε το θάρρος να σου ζητήσουμε να μείνεις μαζί μας για λίγο καιρό. Αν έχεις τη δυνατότητα, φυσικά...
Φρίντα: Κάτι δεν πάει καλά, νιώθουμε ότι κινδυνεύουμε. Χωρίς την Έρση είμαστε μόνες.

(παύση)

Ερρίκος: Πρέπει να το σκεφτώ.
Λίντα: Βέβαια!
Φρίντα: Με την ησυχία σου...
Λίντα: Με την ησυχία σου!
Ερρίκος: Για πόσο διάστημα μιλάμε;
Λίντα: Για να το σκεφτείς;
Ερρίκος: Όχι, για να μείνω κοντά σας.
Λίντα: Σχετικά μικρό...
Ερρίκος: Δηλαδή;
Φρίντα: Μια-δυο εβδομάδες...
Λίντα: Ή και τρεις.
Φρίντα: Το πολύ.
Λίντα: Το πάρα πολύ!

Σκοτάδι

Τέλος πρώτης πράξης

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

Σκηνή 1^η

Πέντε εβδομάδες αργότερα.

Σκοτάδι

- Ερρίκος: (φωνάζει) Τελειώσαμε με τα σεντόνια;
Φρίντα: (φωνάζει) Τώρα, ένα μάς έμεινε ακόμη, τελευταίο.
Λίντα: Τράβα το καλά, να τεντώσει!
Φρίντα: Όλο υποδειξείς είσαι!

Ανάβουν τα φώτα. Οι γυναίκες σιδερώνουν. Η Λίντα κρατάει με το ένα χέρι το σίδερο και με το άλλο την άκρη του σεντονιού. Η Φρίντα με το ένα χέρι ψεκάζει με σπρέι σιδερώματος και με το άλλο κρατάει την άλλη άκρη του σεντονιού. Ο Ερρίκος μπαينوβγαίνει στο δωμάτιο παίρνοντας τα σιδερωμένα ρούχα.

- Ερρίκος: Έτοιμο;
Φρίντα: Σε ένα λεπτάκι...

Οι γυναίκες πηγαίνουν από την άλλη πλευρά της σιδερώστρας για να σιδερώσουν και το υπόλοιπο. Ο Ερρίκος τακτοποιεί τα υπόλοιπα ασιδέρωτα.

- Ερρίκος: Να φέρω τα πουκάμισα;
Λίντα: Άσ' τα στο τέλος αυτά.
Φρίντα: Είναι πιο δύσκολα.
Λίντα: Τεντώνεις;
Φρίντα: Τεντώνω!

Ο Ερρίκος βρίσκει ένα νυχτικό που δεν μοιάζει να είναι των γυναικών.

Ερρίκος: Αυτό τι είναι;
Λίντα: Ποιο;
Ερρίκος: Αυτό.
Φρίντα: Της Έρσης! Πώς βρέθηκε εκεί;
Λίντα: Θα μπλέχτηκε μέσα στα ρούχα.
Ερρίκος: Τι να το κάνω;
Λίντα: Φερ' το εδώ.
Φρίντα: Να, πάρε αυτό, έτοιμο.

Ο Ερρίκος παίρνει το σεντόνι και πηγαίνει στο μέσα δωμάτιο. Οι γυναίκες πηγαίνουν πάλι από την άλλη μεριά της σιδερώστρας και αρχίζουν να σιδερώνουν το νυχτικό.

Λίντα: Γιατί ρουφάς τη μύτη σου;

(παύση)

Λίντα: Φρίντα;
Φρίντα: Τι;
Λίντα: Κλαις;
Φρίντα: Όχι...
Λίντα: Τι όχι; Αφού σέ βλέπω...
Φρίντα: Οχού! Παράτα μέ κι εσύ! *(παύση)* Είσαι εντελώς αναίσθητη!

Λίντα: Τώρα γιατί μέ βρίζεις!

Φρίντα: Δεν σέ βρίζω! Μια διαπίστωση κάνω...

(παύση)

Λίντα: Γίνεσαι άδικη...

Φρίντα: Άδικη; Έχει περάσει πάνω από ένας μήνας και ούτε μια φορά δεν φάνηκε να σέ στενοχωρεί η απουσία της! *Ειδικά* αφότου ήρθε ο Ερρίκος κι έμεινε μαζί μας...

Λίντα: Τι εννοείς, δηλαδή; Ότι εγώ –

Ερρίκος: Τα τακτοποίησα όλα. Το νυχτικό; Έτοιμο;

(παύση) *Οι γυναίκες πηγαίνουν ξανά από την άλλη μεριά της σιδερώστρας.*

Ερρίκος: Τι συμβαίνει;

Λίντα: Τίποτα.

Ερρίκος: Σιγουρα; Φαίνεστε κάπως... αναστατωμένες...

Η Φρίντα ψεκάζει το νυχτικό μανιωδώς.

Φρίντα: Γιατί το λες αυτό;

Ερρίκος: Αφού φαίνεστε –

Λίντα: Ορίστε. Έτοιμο, πήγαίνέ το στο δωμάτιο της Έρσης.

Ο Ερρίκος παίρνει το νυχτικό, δίνει στις γυναίκες ένα άλλο ρούχο και πηγαίνει στο μέσα δωμάτιο.

Λίντα: Μέ θεωρείς αναίσθητη επειδή δεν μυζοκλαίω όλη την ώρα σαν εσένα;

(παύση) Η Φρίντα ξεκινάει να πάει από την άλλη μεριά της σιδερώστρας και η Λίντα υποχρεωτικά τήν ακολουθεί.

Λίντα: Γιατί δεν απαντάς;

(παύση) Η Φρίντα αρχίζει πάλι να ψεκάζει το ρούχο μανιωδώς, ενώ η Λίντα έχει ήδη αφήσει το σίδερο στην άκρη.

Λίντα: Άλλα βέβαια, έτσι κάνεις πάντα! Πετάς μια κουβέντα και μετά...

Φρίντα: Πας να βγεις κι από πάνω τώρα;

Λίντα: Εγώ;

Φρίντα: Ο Ερρίκος έχει ξεπατωθεί να τρέχει για ένα θέμα που στην ουσία δεν τον αφορά, ούτε καν τήν ήξερε την Έρση! Κι εσύ –

Λίντα: Από μόνος του το κάνει, δεν τού το ζητήσαμε!

Φρίντα: Ναι, κι αν δεν ενδιαφερθώ εγώ να ρωτήσω τι γίνεται, εσύ ούτε που ασχολείσαι!

(παύση) Η Φρίντα ξεκινάει πάλι να πάει από την άλλη μεριά της σιδερώστρας και η Λίντα υποχρεωτικά τήν ακολουθεί.

Φρίντα: Αλλά βέβαια! Έχεις άλλα ενδιαφέροντα τώρα... *(παύση)* Σιδέρωνε!

(παύση) Η Λίντα δεν κάνει τίποτα.

Φρίντα: Τι συμβαίνει;

Λίντα: Τίποτα.
Φρίντα: Σιδέρωνε τότε!

(παύση)

Λίντα: Να σταματήσουμε λίγο; Δεν αισθάνομαι καλά...
Φρίντα: Τι έπαθες;
Λίντα: Ζαλιζομαι...

Η Λίντα χάνει στιγμιαία την ισορροπία της, η Φρίντα προσπαθεί να τήν κρατήσει.

Φρίντα: Ερρίκο! Φέρε ένα ποτήρι νερό! Γρήγορα!

Οι γυναίκες κάθονται. Η Φρίντα πιάνει το μέτωπο της αδελφής της. Ο Ερρίκος μπαίνει με φόρα.

Ερρίκος: Ορίστε. Τι έγινε; Λίντα!
Λίντα: Τίποτα, εντάξει είμαι. Μόνο που ζαλιστήκα λίγο...
Φρίντα: Πάντως πυρετό δεν έχεις. Θέλεις να πάμε να ξαπλώσεις;
Λίντα: Όχι. Είμαι καλά.
Ερρίκος: Μα, έτσι ξαφνικά;
Λίντα: Θα είναι από τη ζέστη...
Φρίντα: Κάναμε και τόσες δουλειές σήμερα...
Λίντα: Δεν έχουμε συνηθίσει...
Ερρίκος: Να φωνάζουμε τον γιατρό!
Λίντα: Δεν χρειάζεται.

(παύση)

Φρίντα: Εγώ φταίω...

Ερρίκος: Εσύ; Γιατί;

Λίντα: Δεν φταις εσύ!

Φρίντα: Εγώ φταίω! Δεν έπρεπε να σου μιλήσω έτσι...

Ερρίκος: Τι έγινε; Τσακωθήκατε πάλι; Πότε προλάβετε;

Λίντα: Δεν τσακωθήκαμε ακριβώς...

Φρίντα: Όχι, τσακωθήκαμε! Και φταίω εγώ.

Λίντα: Είπαμε, δεν φταις εσύ!

Φρίντα: Αφού σέ είπα αναίσθητη!

Λίντα: Σιγά! Εδώ που τα λέμε, ίσως να μην έχεις κι εντελώς άδικο...
Είμαι κι εγώ μερικές φορές –

Φρίντα: Όχι, δεν έπρεπε... (παύση) Και σου είπα και πως από τότε που ο –

Λίντα: Αμάν πια, σου είπα και μού είπες! Ό,τι έγινε, έγινε. Μην το σκέφτεσαι τώρα.

Ερρίκος: Γιατί αναίσθητη; Μα πώς το λες αυτό;

Φρίντα: Γιατί –

Λίντα: Μην δίνεις σημασία, Ερρίκο, υπερβολές της αδερφής μου. Τήν ξέρεις τώρα...

Ο Ερρίκος τής πιάνει το χέρι και το τρίβει.

Ερρίκος: Είσαι καλύτερα;

Λίντα: Ναι, καλύτερα...

Ερρίκος: Θέλεις να σου φέρω λίγο νερό ακόμα;

Λίντα: Όχι, ευχαριστώ...

(παύση) Η Φρίντα πάλι αρχίζει να κλαίει

Ερρίκος: Φρίντα; Γιατί κλαις τώρα; Αφού –

Φρίντα: Εγώ φταίω...

Λίντα: Άντε πάλι τα κλάματα! Μια ζωή τα ίδια!

Φρίντα: Τής είπα ότι είναι αναίσθητη επειδή δεν φαίνεται να στεναχωριέται για την Έρση. Αλλά τήν αδίκησα... *(παύση)* Πάντα τήν αδικώ...

Ερρίκος: Δεν αντιδρούν όλοι οι άνθρωποι το ίδιο απέναντι στις καταστάσεις, Φρίντα... Απλώς εμείς κρίνουμε τους άλλους με βάση τον δικό μας τρόπο σκέψης. Όλοι το κάνουμε, μην κατηγορείς τον εαυτό σου γι' αυτό...

Φρίντα: Έχεις δίκιο.

(παύση)

Ερρίκος: Πέρασα κι από τη Λέσχη τις προάλλες.

Λίντα: Πότε;

Φρίντα: Δεν μάς είπες τίποτα.

Ερρίκος: Προχθές. Ναι... Δεν... Δεν το έφερε η κουβέντα και μετά –

Λίντα: Είχαμε κανένα νέο;

Ερρίκος: Τίποτα. Άνοιξε η γη και τήν κατάπιε...

Φρίντα: Δεν μπορώ να καταλάβω... Αν τής είχε συμβεί κάτι κακό, θα το είχε βρει η αστυνομία τόσο καιρό... Δεν θα το είχε βρει;

- Ερρίκος: Δεν ξέρω... Μάλλον... *(παύση)* Οι άνθρωποι της Λέσχης πάντως συνεχίζουν την έρευνα μόνοι τους...
- Λίντα: Καλοσύνη τους!
- Ερρίκος: Ενδιαφέρονται για σάς... Ίσως θα έπρεπε...
- Λίντα: Τι;
- Ερρίκος: Δεν θέλω να μπλέκομαι στις δουλειές σας... Αλλά σκεφτόμουν... Μήπως θα έπρεπε να αναθερμάνετε λίγο τις σχέσεις σας...
- Φρίντα: Με τη Λέσχη; Δεν ξέρω... Λίντα;
- Λίντα: Γιατί να τις αναθερμάνουμε;
- Ερρίκος: Σάς εκτιμούν πολύ!
- Λίντα: Κάπως αργά το σκέφτηκαν.
- Ερρίκος: Μπορεί κι εσείς... *(παύση)* Λίντα, γνωριζόμαστε καλύτερα τώρα πια... Ξέρεις ότι εγώ... νοιάζομαι για σάς... Μπορεί, θέλω να πω, κι εσείς να μην τούς δώσατε την ευκαιρία να σάς πλησιάσουν, να σάς δείξουν πόσο σάς εκτιμούν, πόσο σάς υπολογίζουν...
- Λίντα: Σίγουρα μάς υπολογίζουν. Έχουμε έναν αξιοσέβαστο τραπεζικό λογαριασμό. *(παύση)* Τα έχουμε πει ξανά, Ερρίκο, οι ίδιοι μας απομάκρυναν, μόνο τα χρήματα τούς ενδιαφέρουν –και τώρα που τελείωσε ο πόλεμος, τούς ενδιαφέρουν ακόμα περισσότερο.
- Φρίντα: Δεν τούς εμπιστευόμαστε. Πιστεύουμε ότι, ίσως, έχουν ανάμειξη στην εξαφάνιση της Έρση. Εσύ δεν τούς υποψιάζεσαι; Κάθε μέρα κάποιος παίρνει τηλέφωνο και το κλείνει!
- Λίντα: Από την ημέρα που χάσαμε την Έρση γίνεται αυτό το πράγμα! Κάποιος θέλει να μάς τρομοκρατήσει και τα καταφέρνει μια χαρά!
- Φρίντα: Τώρα που είσαι εσύ μαζί μας νοιώθουμε ασφαλείς, αλλά για πόσο; Δεν θα μείνεις εδώ αιωνίως!

(παύση)

- Ερρίκος: Ναι... Αυτό είναι κάτι που θα ήθελα να συζητήσουμε... Αλλά δεν είναι κατάλληλη στιγμή τώρα, ίσως αύριο.

(παύση)

- Φρίντα: Θέλεις να φύγεις;
Ερρίκος: Όχι! Δηλαδή... Να τα πούμε αύριο καλύτερα...
Λίντα: Όχι. Να τα πούμε τώρα.

(παύση)

- Ερρίκος: Να, σκεφτόμουν ότι ίσως είναι καιρός... Θέλω να πω... Έχει περάσει μεγάλο διάστημα και –
Λίντα: Κατάλαβα.
Ερρίκος: Μην με παρεξηγείς...
Λίντα: Δεν σε παρεξηγώ.
Φρίντα: Μήπως κάναμε κάτι που σε ενόχλησε;
Ερρίκος: Όχι! Κάθε άλλο! Αλλά, όλα έγιναν κάπως απότομα... Κι εγώ... Θέλω να πω... Φεύγοντας, άφησα πίσω μου –
Λίντα: Εκκρεμότητες.
Ερρίκος: Ναι.

(παύση)

- Ερρίκος: Μακάρι να μπορούσα να μείνω...
Λίντα: Αλλά δεν γίνεται.
Ερρίκος: Όχι.
Φρίντα: Τότε, θα πρέπει να βρούμε μια κοπέλα να μάς βοηθάει προσωρινά... Μέχρι να δούμε τι θα γίνει με το θέμα της Έρσης... Ίσως και κάποιον να φροντίζει για την ασφάλεια του σπιτιού... Δεν ξέρω...

Ερρίκος: Ναι, είναι μια καλή λύση.

Φρίντα: Δώσε μάς λίγες μέρες, να δούμε τι θα κάνουμε...

Ερρίκος: Ναι, βέβαια! Δεν σκοπεύω να φύγω αύριο το πρωί. Αλλά είναι κάτι που πρέπει... να γίνει...

Φρίντα: Λίντα; Εσύ τι λες;

(παύση)

Λίντα: Να πάμε να ξαπλώσουμε. Κουράστηκα.

Σκοτάδι

Σκηνή 2^η

Σκοτάδι

Φρίντα: Γιατί ρουφάς τη μύτη σου;

(παύση)

Φρίντα: Λίντα;

Λίντα: Τι;

Φρίντα: Κλαις;

Λίντα: Όχι...

Φρίντα: Τι όχι; Αφού σ' ακούω...

Λίντα: Οχού! Παράτα μέ κι εσύ!

Ανάβουν τα φώτα. Οι γυναίκες είναι ξαπλωμένες στο κρεβάτι.

Φρίντα: Γιατί κλαις; (παύση) Ποτέ δεν κλαις.

Λίντα: Δεν κλαίω, μέ λες αναίσθητη. Κλαίω, με ρωτάς γιατί. Αποφάσισε τι θες να κάνω!

Φρίντα: Τώρα εσύ γίνεσαι άδικη... Ανησυχώ...

Λίντα: Σιγά!

Φρίντα: Καλύτερα να μην μιλήσουμε άλλο, έχεις τα νεύρα σου. (παύση)
Καληνύχτα.

(παύση)

Λίντα: Δεν χρειάζεται να ανησυχείς. Φαίνεται πως έχω γίνει κάπως ευαίσθητη τελευταία. Θα μού περάσει.

(παύση)

Λίντα: Φρίντα;

Φρίντα: Τι;

Λίντα: Συγγνώμη...

Φρίντα: Εντάξει.

Λίντα: Τι εντάξει;

Φρίντα: Σέ συγχωρώ. Κοιμήσου τώρα.

Λίντα: Καληνύχτα.

Φρίντα: Καληνύχτα.

Η Φρίντα σβήνει το φως. (παύση)

Λίντα: Τι λες να κάνουμε;

Φρίντα: Με ποιο πράγμα;

Λίντα: Τώρα, που θα φύγει.

Φρίντα: Ο Ερρίκος;

Λίντα: Ναι.

Φρίντα: Θα δούμε. Θα βρούμε μια κοπέλα προσωρινά...

Λίντα: Ναι. (παύση) Πού θα τή βρούμε;

Φρίντα: Θα δούμε!

Λίντα: Καλά. Καληνύχτα.

Φρίντα: Καληνύχτα.

(παύση)

Λίντα: Κι αν δεν βρούμε;

Η Φρίντα ανάβει το φως.

Φρίντα: Τώρα τι καταλαβαίνεις;!

Λίντα: Τι;

Φρίντα: Νυστάζω! Θα τα πούμε το πρωί!

Λίντα: Καλά. Καληνύχτα.

Φρίντα: Καληνύχτα!

Η Φρίντα σβήνει το φως. (παύση)

Λίντα: Πρέπει, όμως, να βρούμε μια καλή. Να μάς νοιάζεται, όπως η Έρση... Πού θα βρούμε τέτοια;

Η Φρίντα ανάβει το φως. (παύση)

Φρίντα: Τι έχεις πάθει;

Λίντα: Τίποτα.

(παύση)

Φρίντα: Γιατί δεν λες αυτό που θέλεις;

(παύση)

Λίντα: Από λύπηση; Γι' αυτό έμεινε;

Φρίντα: Η Έρση;

Λίντα: Ο Ερρίκος!

Φρίντα: Μην λες βλακείες...

Λίντα: Δεν νοιάζεται. Αν μάς νοιαζόταν, δεν θα 'φευγε.

Φρίντα: Τι θέλεις να κάνει, δηλαδή; Δεν μπορεί να μείνει εδώ για πάντα! Πέρασε καιρός... Λογικό είναι να θέλει να φύγει, έχει κι αυτός τη ζωή του...

Λίντα: Είναι κι αυτός σαν τους άλλους.

Φρίντα: Κάνε τον εγωισμό σου στην άκρη, Λίντα. Μάς ήταν σχεδόν άγνωστος, δεν είχε καμία υποχρέωση απέναντί μας. Και που δέχτηκε να το κάνει, έστω και γι' αυτό το διάστημα, πολύ είναι.

Λίντα: Είναι σαν τους άλλους. Μάς λυπήθηκε, μέχρι που τού γίναμε βάρος. Δεν έπρεπε να τού είχαμε ζητήσει να μείνει μαζί μας, ήταν λάθος. Φανήκαμε αδύναμες.

Φρίντα: Βρεθήκαμε, ολομόναχες, σε μια πολύ δύσκολη κατάσταση, από τη μια στιγμή στην άλλη. Χρειαστήκαμε βοήθεια και τη ζητήσαμε, τώρα όμως πρέπει να αναλάβουμε την ευθύνη του εαυτού μας. Με τον ερχομό του, ζήσαμε ιδανικά για λίγο. Ας πούμε... *συντροφικά*, αλλά τώρα τα ψέματα τελείωσαν. Η πραγματικότητα είναι σκληρή και το ξέρεις καλά. Έχεις ευθύνη γι' αυτήν την πραγματικότητα. Όπως κι εγώ. (παύση) Κοιμήσου τώρα, το πρωί θα είναι καλύτερα όλα. Καληνύχτα.

Η Φρίντα σβήνει το φως. (παύση)

Λίντα: Όπως ο πατέρας. Κόντεψα να ξεχάσω πόσο μοιάζατε.

Φρίντα: Τελικά, πράγματι, έχεις γίνει *ευαίσθητη* τελευταία.
Λίντα: Έτσι έκανε κι εκείνος. Άφηγε ένα θέμα στη μέση για να το ολοκληρώσει κάποια άλλη στιγμή, πιο κατάλληλη, που, συνήθως, δεν ερχόταν ποτέ. Το ίδιο κάνεις κι εσύ...

Η Φρίντα ανάβει το φως. (παύση)

Φρίντα: Τι θέλεις να σου πω, Λίντα; Ότι έχεις δίκιο; Ότι κι ο Ερρίκος μάς θεώρησε βάρος, όπως οι άλλοι; Όπως ο πατέρας; Ορίστε! Σ' το είπα! *(παύση)* Νιώθεις καλύτερα τώρα;

Λίντα: Σταμάτα...

Φρίντα: Θέλεις να ολοκληρώσουμε το θέμα κάποια άλλη στιγμή; Πιο κατάλληλη;

(παύση)

Φρίντα: Πιστεύεις ότι εσύ δεν μοιάζεις του πατέρα;

Λίντα: Εγώ;!

Φρίντα: Ναι!

Λίντα: Θα προτιμούσα να πέθαινα παρά να πιστέψω, έστω και για μια στιγμή, ότι μοιάζω σε –

Φρίντα: Ξέρεις πώς έβγαλε τα χρήματά του. Δεν ξέρεις;

Λίντα: Ξέρω.

Φρίντα: Τι διαφορετικό κάνεις εσύ, λοιπόν; Αγνοείς τους ανθρώπους, τις ανάγκες τους, τις δυσκολίες τους. Όταν σου ζήτησαν βοήθεια, αρνήθηκες πεισματικά να τή δώσεις. Ό,τι και να έλεγα εγώ, εσύ εκεί! Το δικό σου! Βγήκες απ' τον κόσμο, Λίντα, έιατσες στην άκρη. Τι ζητάς τώρα; Πόσες φορές μάς είπε ο Ερρίκος τι συμβαίνει εκεί έξω; Τι *πραγματικά* συμβαίνει... Αλλά η πόρτα απ' το χρυσό μας κλουβί είναι διπλά κλειδωμένη...

(παύση)

Λίντα: Κι εσύ που είσαι σ' όλα αυτά, Φρίντα; Δεν έχεις ευθύνη εσύ;

Φρίντα: Έχω. Γιατί φοβήθηκα. Φοβήθηκα να επιβάλω τη θέλησή μου, να επιμείνω. Σ' ακολούθησα και παίρνω την ευθύνη. Γι' αυτό σου λέω, σ' αδίκησα... Πάντα σ' αδικώ...

(παύση)

Λίντα: Σβήσε το φως να κοιμηθούμε, το πρωί θα είναι καλύτερα.

Η Φρίντα σβήνει το φως. (παύση)

Φρίντα: Μην κατηγορείς τον Ερρίκο για τη μοναξιά, Λίντα. Δεν φταίει αυτός. Τήν κερδίσαμε και τή δικαιούμαστε.

(παύση)

Λίντα: Μην κοροϊδεύεις τον εαυτό σου. Η μοναξιά μπορεί να είναι ένα μεγάλο δώρο που εμείς δεν δικαιούμαστε. Είτε το θέλουμε είτε όχι, είμαστε μαζί.

(παύση)

Φρίντα: Σχεδόν μαζί...

Λίντα: Τι εννοείς;

Σκοτάδι

Σκηνή 3^η

Σκοτάδι

Φρίντα: Θα κρατήσει πολύ αυτό;

(παύση)

Φρίντα: Δεν αντέχω άλλο, πόνεσαν τα πόδια μου!

(παύση)

Φρίντα: Μην μέ αγνοείς όταν σου μιλάω!

Λίντα: Σταμάτα.

Ανάβουν τα φώτα. Οι γυναίκες στέκονται και κοιτάζουν έξω απ' το παράθυρο.

Φρίντα: Να κλείναμε, τουλάχιστον, το τζάμι;

Λίντα: Θέλω καθαρό αέρα.

Φρίντα: Ας βγούμε να περπατήσουμε στον κήπο τότε! Έτσι όπως στεκόμαστε εδώ ακίνητες, κρυώνω.

Λίντα: Σταμάτα.

(παύση)

Φρίντα: Ίσως αργήσει.

Λίντα: Ποιο;
Φρίντα: Το μάζεμα. Ίσως αργήσει.
Λίντα: Δεν μέ νοιάζει.
Φρίντα: Το βλέπω...
Λίντα: Ας πάρει όση ώρα χρειαστεί.
Φρίντα: Ίσως χρειαστεί πολλή...
Λίντα: Όση και να 'ναι.
Φρίντα: Και θα στεκόμαστε εδώ, όρθιες, μέχρι να τελειώσει;

(παύση)

Φρίντα: Ας πάμε στο δωμάτιό μας τουλάχιστον, να ξαπλώσουμε.
Λίντα: Όχι.
Φρίντα: Γιατί;
Λίντα: Θέλω καθαρό αέρα.
Φρίντα: Άντε πάλι!

(παύση)

Φρίντα: Έχει και στο δωμάτιο παράθυρο.
Λίντα: Το ξέρω.
Φρίντα: Μπαίνει κι από 'κείνο το παράθυρο καθαρός αέρας.
Λίντα: Ναι.
Φρίντα: Ωραία! Αφού συμφωνούμε, πάμε!
Λίντα: Όχι.

Φρίντα: Αγύριστο κεφάλι είσαι!

(παύση)

Φρίντα: Μπορείς, τουλάχιστον, να κάνεις λίγο πιο αριστερά;

Λίντα: Γιατί;

Φρίντα: Γιατί με το ένα μάτι βλέπω τον κήπο και με το άλλο τον τοίχο...

Η Λίντα κάνει ένα βήμα αριστερά, η Φρίντα ακολουθεί σχεδόν ταυτόχρονα.

Λίντα: Καλύτερα τώρα;

Φρίντα: Ας πούμε.

(παύση)

Λίντα: Στο δωμάτιο δεν φαινόμαστε...

Φρίντα: Τι;

Λίντα: Χαζεύεις;

Φρίντα: Κοιτούσα την τριανταφυλλιά. Τι μού είπες;

Λίντα: Στο δωμάτιο, λέω, δεν φαινόμαστε... Θα είμαστε εξαφανισμένες...

Φρίντα: Και λοιπόν;

Λίντα: Δεν θα μάς βλέπει...

(παύση)

Φρίντα: Δεν έχει νόημα αυτό που κάνεις, Λίντα, δεν θα αλλάξει γνώμη...

Λίντα: Το ξέρω.

Φρίντα: Τότε;

Μπαίνει ο Ερρίκος κρατώντας μια κούτα στα χέρια.

Ερρίκος: Αυτά δεν θα τα χρειαστώ, τ' αφήνω για σάς.

Λίντα: Να μην μάς αφήσεις τίποτα.

Φρίντα: Λίντα!

Λίντα: Δεν τα θέλουμε. Τι να τα κάνουμε;

Φρίντα: Αφού δεν ξέρεις τι είναι...

Λίντα: Ό,τι και να είναι, δεν τα θέλουμε.

Φρίντα: Ερρίκο, άφησέ τα εκεί και θα τα δούμε αργότερα. Σέ ευχαριστούμε πολύ.

Ερρίκος: Γιατί κάθεστε στο παράθυρο; Κάνει κρύο, θα πάθετε καμία πνευμονία!

Φρίντα: Αυτό λέω –

Λίντα: Θέλουμε καθαρό αέρα. Σέ ενοχλεί;

Ερρίκος: Καθόλου. Εγώ για καλό το λέω, για να μην αρρωστήσετε.

Λίντα: Μην νοιάζεσαι εσύ, θα είμαστε μια χαρά.

(παύση)

Ερρίκος: Τι συμβαίνει, Λίντα;

Λίντα: Τι συμβαίνει;

Ερρίκος: Όλη την εβδομάδα μέ αποφεύγεις. Με το ζόρι μού μιλάς, νομίζεις δεν το έχω προσέξει;

Λίντα: Η ιδέα σου είναι.

Ερρίκος: Η ιδέα μου; Ακόμα και τώρα, φέρεσαι απότομα! Τόση ώρα μ' αφήνεις να μιλάω με την πλάτη σου!

Λίντα: Η Φρίντα θέλει να βλέπει την τριανταφυλλιά...

Φρίντα: Τι;;

Λίντα: Σταμάτα.

Ο Ερρίκος φεύγει εκνευρισμένος και πηγαίνει στο μέσα δωμάτιο. Η Φρίντα γυρίζει το κεφάλι της στο πλάι και τον βλέπει.

Φρίντα: Ορίστε! Τι κατάλαβες τώρα;

Λίντα: Έφυγε;

Φρίντα: Ναι, πήγε μέσα.

Λίντα: Καλύτερα, να τελειώσει και πιο γρήγορα.

Φρίντα: Γιατί συμπεριφέρεσαι έτσι; Τι φταίει αυτός;

(παύση)

Φρίντα: Γιατί δεν μιλάς;

Λίντα: Μην αρχίζεις πάλι! Το χρυσό κλουβί, η μοναξιά, ο πατέρας... Τα είπαμε αυτά. *(παύση)* Φταίει που φεύγει.

Φρίντα: Όλα δικά σου τα θέλεις. *(παύση)* Να σου πω ένα μυστικό; Δεν γίνεται! Οι άνθρωποι αποφασίζουν για τη ζωή τους μόνοι τους, δεν είναι απαραίτητο να προσαρμόζονται όλοι στις επιθυμίες σου!

(μεγάλη παύση)

Λίντα: Ερρίκο!

Φρίντα: Λίντα...

Λίντα: Ερρίκο!

Ο Ερρίκος μπαίνει κρατώντας κάτι κρεμάστρες στα χέρια του. Οι γυναίκες συνεχίζουν να κοιτάνε έξω απ' το παράθυρο.

Ερρίκος: Μέ φώναζες;

Λίντα: Αργείς;

Φρίντα: Λίντα...

Ερρίκος: Όχι, μην ανησυχείς, πήρα και τα τελευταία. Μένει μόνο να κλείσω τη βαλίτσα.

(παύση)

Λίντα: Συγγνώμη.

(παύση)

Ερρίκος: Να σέ βλέπω...

(παύση) Οι γυναίκες γυρίζουν προς το μέρος του Ερρίκου.

Λίντα: Συγγνώμη...

(παύση)

Λίντα: Έχεις δίκιο. *(παύση)* Ήμουν αγενής μαζί σου και ζητώ συγγνώμη. Εκτιμώ όσα έκανες για μάς, δεν έπρεπε να σε φέρω σε δύσκολη θέση. Ελπίζω να μην μου κρατήσεις κακία...

(παύση)

Λίντα: Και κάτι ακόμα. *(παύση)* Το σιέφτηνα πολύ αυτές τις μέρες, αλλά δεν βρήκα την ευκαιρία να σ' το πω... Όμως, τώρα που φεύγεις, που έφτασε η μέρα δηλαδή, και δεν υπάρχει άλλος χρόνος, ήθελα να σου πω ότι –

Φρίντα: Λίντα...

Λίντα: Ότι θα ήταν καλύτερα να σταματήσουμε και τα μαθήματα.

Φρίντα: Τι;

Λίντα: Για ένα διάστημα τουλάχιστον, μέχρι να μπούμε ξανά σε μια σειρά.

(παύση)

Ερρίκος: Ναι, καλύτερα να σταματήσουμε. Ήθελα να σ' το πω κι εγώ.

Φρίντα: Τι; Αυτό δεν ήταν στη συμφωνία! *(παύση)* Βρε, παιδιά... Θέλω να πω... Δεν είπαμε ποτέ ότι... Θέλω να πω, δεν είχαμε πρόθεση να σταματήσουμε...

(παύση)

Ερρίκος: Δεκτή η συγγνώμη. Δεν σου κρατάω κακία για τίποτα.

(παύση)

Λίντα: Φίλοι, λοιπόν.

(παύση)

Ερρίκος: Φίλοι.

(παύση)

Ερρίκος: Η καινούργια κοπέλα; Πότε θα έρθει;

Φρίντα: Στο τέλος της εβδομάδας –το έχω αναλάβει εγώ αυτό.

(παύση)

Ερρίκος: Δείτε και το θέμα με τη Λέσχη... Είναι κρίμα να μένετε αμέτοχες, μπορείτε να κάνετε ένα σωρό πράγματα... Η πόλη είναι ερείπιο και σάς έχει ανάγκη.

Φρίντα: Θα δούμε, το συζητάμε... Ε, Λίντα;

Λίντα: Ναι.

(παύση)

Λίντα: Πήγαινε να κλείσεις τη βαλίτσα σου, μην σέ καθυστερούμε άλλο, σχεδόν νύχτωσε.

(παύση) Ο Ερρίκος πηγαίνει στο μέσα δωμάτιο.

Φρίντα: Τρελάθηκες; Γιατί να σταματήσουμε τα μαθήματα;

Λίντα: Γιατί έτσι.

Φρίντα: Εμένα μέ ρώτησες; Δεν το συζητήσαμε! Τώρα τι θα κάνουμε; Θα καθόμαστε πάλι και θα –

Λίντα: Θα βρούμε ένα άλλο χόμπι να γεμίσουμε τον χρόνο μας. Εξάλλου, δεν είδα να έχεις και κάνα σπουδαίο ταλέντο στο πιάνο.

Ο Ερρίκος μπαίνει κρατώντας τα πράγματά του.

Φρίντα: Έτοιμος;

Ερρίκος: Έτοιμος.

(παύση)

Φρίντα: Αν χρειαστείς κάποια βοήθεια από μάς, μη διστάσεις να τή ζητήσεις... Σού χρωστάμε ευγνωμοσύνη.

Ερρίκος: Σάς ευχαριστώ πολύ, αλλά... σκοπεύω να φύγω από την πόλη.

Φρίντα: Να φύγεις; Μα, μόλις ήρθες! Θέλω να πω... δεν είναι πολύς καιρός που εγκαταστάθηκες στον τόπο μας...

Ερρίκος: Πράγματι. Οι δουλειές μου, όμως, δεν πήγαν όπως περίμενα. Ίσως κάπου αλλού να έχω καλύτερη τύχη.

(παύση)

Φρίντα: Καλή τύχη, τότε... Σε ευχαριστούμε για όλα.

Ερρίκος: Αντίο.

(παύση) Ο Ερρίκος ανοίγει την εξώπορτα αλλά κοντοστέκεται για μια στιγμή.

Ερρίκος: Το κουτί με τα πράγματα το έχω αφήσει εκεί, δίπλα στον καναπέ.

Λίντα: Δεν θα τα χρειαστούμε. Ό,τι κι αν είναι. Αν το μετάνιωσες, προλαβαίνεις να τα πάρεις.

(παύση)

Ερρίκος: Δεν το μετάνιωσα. *(παύση)* Κάνε ό,τι νομίζεις –αν θέλεις, πέταξέ τα. Πολλές φορές πετάμε από ανοησία κάτι που χρειαζόμαστε.

(παύση)

Λίντα: Αντίο.

Σκοτάδι

Σκηνή 4^η

Σκοτάδι

Φρίντα: Θα κρατήσει πολύ αυτό;

(παύση)

Φρίντα: Δεν αντέχω άλλο, πόνεσαν τα πόδια μου!

(παύση)

Φρίντα: Μην μέ αγνοείς όταν σου μιλάω!

Λίντα: Σταμάτα.

Ανάβουν τα φώτα. Οι γυναίκες είναι ανεβασμένες πάνω σε μια ξύλινη καρέκλα με φαρδύ κάθισμα και κοιτάζουν έξω από το παράθυρο. Η Λίντα έχει και τα δύο της πόδια ανεβασμένα στο κάθισμα. Η Φρίντα πατάει στην καρέκλα μόνο με το ένα πόδι και το άλλο κρέμεται στον αέρα.

Φρίντα: Όλη τη μέρα σήμερα, αυτή τη δουλειά θα κάνουμε;

Λίντα: Ναι.

Φρίντα: Το δικό μου πόδι κρέμεται όμως, όχι το δικό σου!

Λίντα: Σταμάτα.

(παύση) Η Λίντα σηκώνεται στις μύτες των ποδιών της.

Φρίντα: Τι κάνεις;; Είσαι –

Λίντα: Θέλω να βλέπω καλά μέχρι τη στροφή του δρόμου.

(παύση) Οι γυναίκες στέκονται στις μύτες των ποδιών. Η Φρίντα στο ένα πόδι.

Φρίντα: Δεν θα γυρίσει...

Λίντα: Δεν μέ νοιάζει.

Φρίντα: Το βλέπω...

(παύση) Η Φρίντα προσπαθεί διακριτικά να κατέβει.

Λίντα: Πρόσεχε! Θα γκρεμοτσακιστούμε!

Φρίντα: Θέλω να κατέβω, δεν μπορώ άλλο! Είκοσι λεπτά στεκόμαστε εδώ πάνω!

Λίντα: Σταμάτα.

(παύση)

Φρίντα: Άντε, το να καθόμαστε και να κοιτάμε απ' το παράθυρο να το καταπιώ... Την καρέκλα τι τήν ήθελες; Για να μέ βασανίσεις;

Λίντα: Μια ιδέα ήταν. Για να βλέπουμε πιο μακριά, να έχουμε ορίζοντα...

Φρίντα: Όλο ιδέες είσαι...

(παύση)

Φρίντα: Πάμε να κάτσουμε λίγο στον καναπέ. Κουράστηκα!

Λίντα: Ωραία. Αφού κουράστηκες, πάμε να ξαπλώσουμε.

Η Λίντα κάνει κίνηση να κατέβει από την καρέκλα αλλά η Φρίντα μένει ακίνητη στο ένα πόδι.

Λίντα: Πλάκα μου κάνεις;

Φρίντα: Ορίστε;

Λίντα: Λέω, πλάκα μου κάνεις; Εσύ δεν είπες κουράστηκες;

Φρίντα: Ναι.

Λίντα: Τότε;

Φρίντα: Είπα κουράστηκα, όχι νύσταξα...

Λίντα: Αν θέλεις να με νευριάσεις, τα καταφέρνεις μια χαρά...

(παύση) Οι γυναίκες παραμένουν ακίνητες στην ίδια θέση.

Φρίντα: Καλά, δεν έχεις περιέργεια εσύ;

Λίντα: Καμία.

Φρίντα: Σε ποιον τα πουλάς αυτά; Αφού καιγες να δεις τι έχει το κουτί...

Λίντα: Δεν μέ ενδιαφέρει τι έχει το κουτί. Ό,τι και να είναι θα το πετάξουμε.

Φρίντα: Εγώ θέλω να δω. Δεν πετάω τίποτα, αν δεν δω πρώτα τι είναι!

Λίντα: Δεν μπορείς μια φορά να μου κάνεις τη χάρη;

Φρίντα: Μια φορά; Μια ζωή σου κάνω τη χάρη!

Λίντα: Μην αρχίζεις πάλι τις βλακ— Πρόσεχε! Φρίντα!! Άου!!!!

Η Φρίντα την αγνοεί και έχει ήδη ξεκινήσει να κατεβαίνει από την καρέκλα, τραβώντας μαζί της τη Λίντα. Κάθονται στον καναπέ με φόρα.

Λίντα: Τρελάθηκες;;;!!! Θεε να με ξεκάνεις;!

Φρίντα: Σταμάτα.

Λίντα: Νομίζω στραμπούληξα το πόδι μου!

Η Φρίντα την αγνοεί και έχει ήδη πάρει το κουτί στην αγκαλιά της, προσπαθεί να το ανοίξει.

Λίντα: Σήκω λιγάκι, να δούμε αν το πατάω.

Η Λίντα κάνει κίνηση να σηκωθεί. Η Φρίντα με το ένα χέρι ανοίγει το κουτί και, παράλληλα, με το άλλο σπρώχνει τη Λίντα πίσω στη θέση της.

Λίντα: Έτσι και δεν το πατάω –

Φρίντα: Σταμάτα.

Η Φρίντα έχει ανοίξει το κουτί και ψαχουλεύει. Η Λίντα γυρίζει το κεφάλι της από την άλλη μεριά. (παύση)

Λίντα: Είσαι απαράδεκτη!

Η Φρίντα βγάζει διάφορα πράγματα από το κουτί (π.χ. παρτιτούρες, ένα παλιό ρολόι τσέπης, κλπ.) και τα αφήνει στο τραπέζι μπροστά της. Η Λίντα κοιτάζει σταθερά στην άλλη πλευρά.

Λίντα: Αλλά βέβαια, πότε μέ υποστήριζες για να το κάνεις τώρα;! Ό,τι κάνω εγώ, είναι λάθος! Είμαι εγωίστρια εγώ!

Η Φρίντα βρίσκει έναν φάκελο και τόν ανοίγει. Μέσα υπάρχει ένα γράμμα. Το διαβάζει.

Λίντα: Δεν μιλάς, ε; Εμ, βέβαια, τι να πεις;! Δεν σέ συμφέρει! Τι ζήτησα, δηλαδή; Να πετάξουμε το βρωμόκουτο! Να το κρατήσουμε, να το κάνουμε τι;! Να μάς θυμίζει τον... Λες και θα τόν ξεχάσουμε! Είπε να μάς αφήσει και ενθύμια, κατάλαβες;

Η Φρίντα συνεχίζει να διαβάζει το γράμμα.

Λίντα: Αλλά εσύ εκεί! Να κάνεις το δικό σου! Να ικανοποιήσεις την περιέργειά σου! Ούτε λεπτό δεν σκέφτηκες πώς νιώθω εγώ! Και να πω δεν ξέρεις; Δεν έχεις καταλάβει;

Η Φρίντα τελειώνει το γράμμα, το διπλώνει και το βάζει διακριτικά στην τσέπη της.

Λίντα: Μια φορά κι εγώ... Δηλαδή, πρώτη φορά εγώ... (παύση) Κι εσύ... Άντε μην πω τώρα!

Φρίντα: Πρώτη φορά, τι;

Λίντα: Μπα, τελείωσες το ψαχούλεμα;

Φρίντα: Τελείωσα.

Λίντα: Ωραία, μάζεψέ τα τώρα.

Φρίντα: Πρώτη φορά, τι;

Λίντα: Τίποτα.

Φρίντα: Ούτε να το ξεστομίσεις δεν μπορείς.

Λίντα: Παράτα μέ!

(παύση)

- Φρίντα: Όχι, δεν σε παρατάω! Πες μού, πρώτη φορά, τι!
- Λίντα: Σού είπα, τίποτα!
- Φρίντα: Φοβάσαι. Πάλι φοβάσαι να παραδεχτείς πώς νιώθεις! Να δείξεις αδυναμία! Να δείξεις ότι κι εσύ χρειάζεσαι τους ανθρώπους, όπως όλοι οι άνθρωποι!
- Λίντα: Κανέναν δεν χρειάζομαι! Κατάλαβες; Κανέναν! Ούτε εσένα, ούτε τον Ερρίκο, ούτε κανέναν!
- Φρίντα: Κοίτα, τότε! Τι σε πειράζει; Γύρνα το κεφάλι σου και δεξ! Ένα ρολόι...
- Λίντα: Σταμάτα.
- Φρίντα: Η πρώτη παρτιτούρα που μάς έδωσε για άσκηση –
- Λίντα: Σταμάτα, λοιπόν!

Η Λίντα γυρίζει το κεφάλι της και κοιτάζει.

- Λίντα: Ορίστε! Είσαι ευχαριστημένη τώρα; Τή βλέπω την παρτιτούρα. Ορίστε. Τήν πιάνω κιόλας!

Η Λίντα παίρνει στα χέρια της την παρτιτούρα και τή σκίζει.

- Λίντα: Δεν θέλω να τα κρατήσω, Φρίντα! Έφυγε; Τελείωσε. Έτσι γίνεται με τα βάρη. Τα αφήνεις πίσω και φεύγεις!
- Φρίντα: Κάνεις λάθος...
- Λίντα: Λάθος; Θεε να σου θυμίσω τα λόγια σου; Λέγε! Θέλεις; (κοροϊδευτικά) «Τι θέλεις να σου πω, Λίντα; Ότι έχεις δίκιο; Ότι κι ο Ερρίκος μάς θεώρησε βάρος, όπως οι άλλοι; Όπως ο πατέρας; Ορίστε! Σ' το είπα! Νιώθεις καλύτερα τώρα;»

(παύση)

Φρίντα: Για να σέ πληγώσω.

Λίντα: Τι;

Φρίντα: Επίτηδες το είπα. Ήθελα να σέ πληγώσω. Το είχα ανάγκη.

Λίντα: Συγχαρητήρια! Τα κατάφερες...

(παύση)

Φρίντα: Ξέρεις... Μερικές φορές... Όχι πολλές... Μερικές... Νιώθω ότι σέ μισώ. Ότι σέ μισώ βαθιά. Εύχομαι να μπορούσα να μην σέ ξαναδώ ποτέ. Να γινόταν κάτι και να μην χρειαζόταν πλέον να είμαστε μαζί. Να μπορούσα να φύγω και να μην σέ ξαναδώ... Έτσι ένιωσα κι εκείνο το βράδυ. Δεν ξέρω γιατί... Ίσως να ζήλεψα...

Λίντα: Ζήλεψες; Τι ζήλεψες;

Φρίντα: Τα αισθήματά σου. Αυτό που ένιωσες... Έχουμε μια άδεια ζωή, Λίντα, μια καθημερινότητα χωρίς εξάρσεις, χωρίς εκπλήξεις, σαν μια ευθεία γραμμή. Η κάθε μέρα είναι ίδια με την προηγούμενη. Γι' αυτό ήθελα... Εύχομαι... Μερικές φορές... Να μπορούσα να φύγω μόνη μου.

Λίντα: Γιατί δεν υπέγραψες για τον διαχωρισμό, τότε; Γιατί δεν δέχτηκες να κάνουμε την επέμβαση; Ήμασταν νέες, υγιείς, είχαμε τη δυνατότητα. Θα ζούσες τη ζωή σου όπως τήν ήθελες, χωρίς ευθείες γραμμές.

(παύση)

Λίντα: Θα σου πω εγώ γιατί. Γιατί φοβήθηκες. Φοβήθηκες ότι, από 'κει και πέρα, θα έμενες μόνη κι έρημη. Χωρίς εμένα, θα έπρεπε να αποφασίζεις για τη ζωή σου *μόνη* σου. Και δεν το μπορείς. Γιατί είσαι δειλή. Πάντα ήσουν. Μόνο κατηγορείς τους άλλους και τούς χρεώνεις τα λάθη, αλλά τη δική σου ευθύνη δεν τήν παίρνεις. Σ' το 'χω ξαναπεί, μοιάζεις πολύ του πατέρα.

Φρίντα: Προσπάθησε να δικαιολογήσεις τον εαυτό σου... Δεν είναι κακό. Θα σέ κάνει να νιώσεις καλύτερα. Εσύ, που επιμένεις για όλα; Γιατί δεν επέμεινες και για τον διαχωρισμό; Γιατί έκανες πίσω;

(παύση)

Φρίντα: Θα σου πω εγώ γιατί. Γιατί είσαι το ίδιο δειλή με μένα. Τρέμεις να αντιμετωπίσεις τους ανθρώπους, να αναπτύξεις σχέσεις μαζί τους. Φοβάσαι μην σε λυπηθούν, μην σε πληγώσουν, μην σε υποτιμήσουν. Μήπως δεν μπορέσεις να τους επιβάλεις τη θέλησή σου, όπως έκανες με μένα. Όπως προσπάθησες να κάνεις και με τον Ερρίκο. Βλέπεις, οι άλλοι δεν είναι αναγκασμένοι να ζουν μαζί σου. Θα το κάνουν μόνο εφόσον θέλουν.

(παύση)

Φρίντα: Δεν μιλάς, ε; Εμ, βέβαια, τι να πεις; Δεν σέ συμφέρει... Για τον πατέρα, έχεις δίκιο, ήμασταν βάρος. Αλλά για τον πατέρα θα ήταν βάρος οποιοσδήποτε χρειαζόταν τη φροντίδα του, την αγάπη του. Και η μητέρα, μάλλον, βάρος θα τού ήταν. Πρέπει να ξελάφρωσε, όταν την έχασε στη γέννα. Αλλά δεν είναι όλοι οι άνθρωποι ίδιοι, Λίντα. Τους βάζεις όλους στο ίδιο τσουβάλι, βλέπεις παντού εχθρούς. Θα μπορούσαμε να έχουμε στη ζωή μας ανθρώπους που μάς αγαπάνε, που μάς νοιάζονται, που θέλουν την παρέα μας, τη φιλία μας και –γιατί όχι;– τον έρωτά μας. Εσύ, πιστεύεις ότι δεν χρειάζεσαι κανέναν, ότι οι άλλοι σέ θεωρούν βάρος και σέ κάνουν στην άκρη. Όμως αυτό το πιστεύεις εσύ για τον εαυτό σου, όχι οι άλλοι. Εσύ είσαι αυτή που τούς κάνεις στην άκρη.

Λίντα: Δεν είναι έτσι. Θυμάσαι τι έγινε στη Λέσχη, τότε που πέθανε ο πατέρας;

Φρίντα: Στη συνέλευση για την προεδρία;

Λίντα: Ναι. Είπες μπροστά σε όλα τα μέλη, ότι ως οικονομικά ισχυρότερες, δικαιούμαστε να αναλάβουμε και θα θέλαμε να μάς δοθεί αυτή η θέση. Θυμάσαι τι απάντησαν; «Δεν έχουμε κατάλληλο κάθισμα για σάς, πρέπει να κατασκευάσουμε ένα και ίσως αργήσει... Η Λέσχη δεν μπορεί να μείνει ακέφαλη μέχρι τότε». Άμα δεν μάς θέλουν αυτοί μία, εγώ δεν τούς θέλω δέκα! Ούτε το μικρό μου δαχτυλάκι δεν κούνησα για κανέναν τους κι ούτε σκοπεύω.

- Φρίντα: Δεν είμαστε συνηθισμένες γυναίκες, Λίντα. Θα μάς κοιτάζουν περίεργα στον δρόμο, θα μάς περιεργαστούν, ίσως και κάποιοι μάς κοροϊδέψουν... Και λοιπόν; Θυμάσαι τι φορούσε στα μαλλιά της η Έρση για να βγει έξω; Περίεργα καπέλα, ψεύτικα λουλούδια... Θυμάσαι εκείνο το στεφάνι με τα πλαστικά τριαντάφυλλα;
- Λίντα: Το πολύχρωμο; Με τη φυλλωσιά; Το θυμάμαι! Απαράδεκτο!
- Φρίντα: Άκου τι λες... Πώς τήν κρίνεις τώρα... Πιστεύεις ότι δεν υπήρξαν άνθρωποι που τήν κοροΐδεψαν στον δρόμο;
- Λίντα: Δεν ξέρω... Μάλλον...
- Φρίντα: Πάντα θα συμβαίνει αυτό. Ο φίλος της, όμως –
- Λίντα: Ποιος, καλέ; Ο αχαρακτήριστος;
- Φρίντα: Λίντα!
- Λίντα: Γιατί, ψέματα λέω;!
- Φρίντα: Ο φίλος της τήν ερωτεύτηκε μια μέρα που τήν είδε στην αγορά να φοράει αυτό το στεφάνι στα μαλλιά της. Έτσι τής είπε. Ήταν το πιο περίεργο και το πιο αξιαγάπητο πράγμα που είδε ποτέ.
- Λίντα: Δεν εκπλήσσομαι...
- Φρίντα: Άσε τις εξυπνάδες. Καταλαβαίνεις πολύ καλά τι θέλω να πω...

(παύση)

- Λίντα: Καταλαβαίνω. (παύση) Μού λείπει πολύ η Έρση... Μακάρι να τή βρίσκαμε, να γύριζε πίσω...
- Φρίντα: Θα γυρίσει.
- Λίντα: Πού το ξέρεις; Έμαθες τίποτα;

(παύση)

- Φρίντα: Δεν υπάρχει εξαφάνιση, όλα ήταν στημένα. Ένα κόλπο.
- Λίντα: Κόλπο;! (παύση) Απίστευτο... (παύση) Μα ποιος θα έκανε κάτι τόσο... Αυτά τα καθάρματα στη Λέσχη! Σίγουρα!
- Φρίντα: Εγώ.
- Λίντα: Τι;;;
- Φρίντα: Εγώ. Το κανόνισα κρυφά, με τη βοήθεια τη δική της και του... του Ερρίκου.
- Λίντα: Τι;;; Μα, πότε; Αφού εμείς οι δύο είμαστε συνέχεια μαζί... Δηλαδή... Πώς μπόρεσες να –
- Φρίντα: Σχεδόν μαζί... Το σώμα μας μάς υποχρεώνει να συνυπάρχουμε. Πάντα, όλες τις στιγμές... Θα μπορούσαμε να το έχουμε αλλάξει αυτό, αλλά... τα πράγματα πρέπει να γίνονται στην ώρα τους. Τώρα είναι αργά... Ίσως δεν έχει και σημασία πια... Είμαστε, όμως, ξεχωριστοί άνθρωποι, και αυτό πρέπει να το βάλεις καλά στο μυαλό σου. Έχουμε διαφορετικές επιθυμίες, διαφορετικές ανάγκες, έχουμε ακόμα και μυστικά... Είδες; Δεν είμαστε τόσο ενωμένες όσο πιστεύεις. Μπόρεσα να κάνω πράγματα χωρίς εσένα. Μόνη μου. Για πρώτη φορά.

(παύση)

- Λίντα: Μέ κοροΐδεψες, δηλαδή... (παύση) Κι εκείνος...
- Φρίντα: Εκείνος... δέχτηκε μια πρόταση...
- Λίντα: Τι πρόταση;

(παύση)

Φρίντα: Οικονομική...

Λίντα: Πήρε χρήματα, δηλαδή; Γι' αυτό και...

(παύση) Η Λίντα αρχίζει να κλαίει.

Φρίντα: Μη βιάζεσαι να κρίνεις τους ανθρώπους, Λίντα. Ίσως να υπάρχουν πράγματα που δεν γνωρίζεις...

(παύση)

Λίντα: Δεν μέ ήθελε. Αυτό είναι. Αν μέ ήθελε, δεν θα έφευγε. Θα έμεινε εδώ μαζί μου. Μαζί μας.

Φρίντα: Μην φοβάσαι την απόρριψη, είναι κι αυτή μέσα στο παιχνίδι. Στο αληθινό παιχνίδι, που δεν έχει ευθείες γραμμές...

(παύση)

Λίντα: Θέλω κι εγώ να κάνω πράγματα μόνη μου. *(παύση)* Γίνεται αυτό;

Φρίντα: Θα το σκεφτούμε αύριο.

Λίντα: Ναι. Αύριο. Θα είναι καλύτερα τότε... Κουράστηκα σήμερα.

Φρίντα: Γείρε στον ώμο μου να κοιμηθείς λίγο.

Λίντα: Δεν θέλεις να πάμε να ξαπλώσουμε;

Φρίντα: Όχι ακόμα, θέλω να μείνω λίγο, δεν νυστάζω.

Λίντα: Εντάξει. Θα προσπαθήσω να κοιμηθώ εδώ.

Φρίντα: Θα σου πω κι ένα παραμύθι... Σ' το χρωστάω...

Λίντα: Έχεις ξοφλήσει το χρέος και με το παραπάνω... Δεν θέλω ν' ακούσω τίποτα. Άσε μέ, θα κοιμηθώ από μόνη μου.

Φρίντα: Ένα τελευταίο... Ποιος ξέρει αν θα μιλάμε αύριο...

(παύση)

Λίντα: Καλά.

(παύση) *Η Λίντα γέρνει στον ώμο της αδελφής της και κλείνει τα μάτια. Η Φρίντα βγάζει το γράμμα από την τσέπη της*

Φρίντα: *Αγαπημένη μου Λίντα,
Σού αφήνω αυτό το γράμμα, γιατί θεωρώ ότι σου χρωστάω μια εξήγηση που, ίσως, θα έπρεπε να έχω δώσει από κοντά.*

Η Λίντα σηκώνεται απότομα. Η Φρίντα απλώνει το χέρι της και την τραβάει στην αγκαλιά της.

Φρίντα: *Συγγνώμη που έφυγα έτσι σύντομα και δεν παρέτεινα τη διαμονή μου λίγο ακόμα, παρ' όλο που μπορούσα.
Έχω καταλάβει ποια είναι τα αισθήματά σου για μένα. Απ' την αρχή. Και τώρα, στο τέλος. Ένιωσα το θυμό και την απογοήτευσή σου και σιγουρεύτηκα. Έφυγα –και δεν μετανιώνω γι' αυτό. Έτσι έπρεπε να γίνει. Ελπίζω, εκεί που θα πάω, να καταφέρω να φτιάξω μια ζωή όπως την ονειρεύομαι. Τολμώ να πω τη λέξη «ονειρεύομαι» μετά από πολύ καιρό. Υπάρχουν πράγματα για μένα που δεν ξέρεις. Ο πόλεμος ήταν μια δύσκολη περίοδος για όλους. Όλους εμάς που βιώσαμε τον θάνατο και τη φτώχεια. Έκανα πολλά για να επιβιώσω –για τα οποία δεν είμαι καθόλου περήφανος–, αλλά η ζωή, πολλές φορές, μάς αναγκάζει να αναμετρηθούμε μαζί της στα σοβαρά –και το οφείλουμε στον εαυτό μας να νικήσουμε. Αυτό επέλεξα να κάνω κι εγώ –να προχωρήσω και να τα φτιάξω όλα απ' την αρχή. Εύχομαι να μπορέσεις να μέ καταλάβεις και να μην μού κρατήσεις κακία.
Είσαι μια υπέροχη γυναίκα, Λίντα, η πιο υπέροχη γυναίκα που έχω γνωρίσει στη ζωή μου. Μην καταδικάζεις τον εαυτό σου στη μοναξιά –βγες στον κόσμο και δείξε πόσα μπορείς να κάνεις. Βοήθησε αυτούς που έχουν την ανάγκη σου, μην κλείνεις τα μάτια στο πρόβλημα. Είμαι βέβαιος ότι θα τα καταφέρεις μια χαρά.
Σέ πλήγωσα και, ειλικρινά, λυπάμαι γι' αυτό. Ξέρω πολύ καλά πώς είναι, σαν ένα μαχαίρι που κόβει κάτι στη μέση. Θα νιώσεις καλύτερα με τον καιρό. Ίσως σου μείνει ένα μικρό σημάδι από το κόψιμο, αλλά είναι κι αυτό, με τον τρόπο του, ένα κέρδος. Αν δεν σου είναι πολύ δύσκολο, κράτησέ το αυτό το γράμμα. Για να σου θυμίζει ότι οι άνθρωποι είναι ικανοί για το καλύτερο και για το χειρότερο –επειδή αυτή είναι η φύση τους,*

*έτσι είναι φτιαγμένοι. Κι εγώ δεν διαφέρω. Ούτε κι εσύ.
Ερρίκος*

Σκοτάδι

Τέλος